

Arrest

nr. 123 637 van 7 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 11 oktober 2013, ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 20 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker partij vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 14 september 2009. Hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 26 - niet begeleide minderjarige.

Op 30 mei 2011 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, zoals ontvankelijk verklaard op 23 juni 2011.

Op 31 januari 2012 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 2 januari 2012 werd de voogdij van rechtswege beëindigd.

Bij arrest nr. 84.116 van 29 juni 2012 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 31 juli 2012 werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten onder bijlage 13 - asielzoeker.

Tegen die beslissing werd een beroep tot nietigverklaring ingesteld.

Bij beslissing van 20 november 2012 werd de aanvraag van 30 mei 2011 ongegrond verklaard en werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten, beslissingen zoals vernietigd bij arrest nr. 103.515 van 27 mei 2013.

Op 9 oktober 2013 evalueerde de ambtenaar-geneesheer opnieuw de medische problematiek zoals ingeroepen bij aanvraag van 30 mei 2011.

Bij beslissing van 11 november 2013 werd de aanvraag van 30 mei 2011 ongegrond verklaard, beslissing zoals ter kennis gebracht op 20 november 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.05.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*(...) (R.R.: 089011539957) nationaliteit:
Armenië geboren te (...) op (...)*

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23.06.2011, deel ik u mee dat dit verzoek **ongegrond** is.*

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

We verwijzen naar het medisch verslag opgesteld door de arts-adviseur op 09.10.2013 (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 11 oktober 2013 werd eveneens de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten onder bijlage 13 genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 2° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé : pas reconnu comme réfugié. Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: niet erkend als vluchteling”

2. Over de ontvankelijkheid

Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing is er sprake van een gebonden bevoegdheid aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals *in casu* het geval is. Echter dient te worden benadrukt dat verweerder slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt om, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag hiertoe geen beletsel vormen.

In casu voert verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aan, zodat dit een onderzoek naar de grond van de zaak vergt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, het, zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.

Hij verschaft volgende toelichting:

« (...) Terwijl verzoeker bij zijn aanvraag dd. 30 mei 2011 en navolgende schrijvens dd. 15 september 2011, dd. 14 december 2011, dd. 6 januari 2012, dd. 12 februari 2012, dd. 23 mei 2012, dd. 7 juli 2012 en meerdere medische attesten had voorgelegd (m.n. dd. 20/05/2011, dd. 8/09/2011 dd. 24/11/2011, dd. 10/02/2012, dd. 16/05/2012, dd. 06/06/2013 van dokter P. Seghers en dd. 20/12/2011 van dokter Vander Perre waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Uit door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische verslagen niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een directe bedreiging voor zijn leven zou zijn blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tót verblijfsmachtiging dd. 30 mei 2011 en diverse navolgende schrijvens, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen. Ten eerste houdt de bestreden beslissing een schending in van de bepalingen van art. 9ter Vw. Dit artikel bepaalt het volgende : Art 9ter ¹ § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. § 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :[4 indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het

bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;]²

De bestreden beslissing dd. 11 oktober 2013 is gebaseerd op het medisch advies dd. 9 oktober 2013 van arts-attaché Jan Matthys waarin deze laatste gesteld heeft dat de aandoening van verzoeker niet levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

In de bestreden beslissing verwijst de arts-attaché naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die een dergelijke (strengere) interpretatie zou hebben gegeven aan de bepalingen van artt. 3 EVRM.

Vooreerst is het niet aan de arts-attaché om zich uit te spreken over de interpretatie van gerechtelijke beslissingen inzake een juridisch dispuut.

De arts-attaché, die in casu door verweerder gevraagd werd om een medisch advies te verlenen, gaat zijn bevoegdheid als arts te buiten wanneer zij zich begeeft op het juridisch-technische domein en zich gedraagt als juridisch expert.

De arts-attaché is onvoldoende juridisch onderlegd om terzake correcte juridisch-technische uitspraken te formuleren.

De bewering van de arts-attaché in zijn medisch advies dd. 9 oktober 2013 (Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom ; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom") is er één die gebaseerd is op een eigengereide en volledig verkeerde interpretatie van de gerechtelijke beslissingen.

Een arts-attaché is geen jurist en is dan ook niet terzake bevoegd om het hetzij het EVRM hetzij arresten van het EHRM te interpreteren.

Dit alleen al volstaat om de bestreden beslissing, die gebaseerd is op een medisch advies waarin de arts-attaché zijn bevoegdheid te buiten is gegaan te vernietigen.

In artikel 9ter Vreemdelingenwet en in de parlementaire voorbereidingswerken worden verschillende elementen of mogelijkheden in verband met de ziekte vermeld.

Het is duidelijk dat de Belgische wetgever het criterium voor een medische regularisatie zeker niet strikt of uitdrukkelijk beperkt tot de rechtspraak van het EHRM of tot een aandoening die direct levensbedreigend is gezien de kritieke toestand of het vergevorderd stadium van de ziekte.

Als de wetgever dit had willen doen had hij zich letterlijk tot dat criterium en tot die voorwaarden moeten beperken.

Verzoekers verwijzen hiervoor naar rechtspraak van Uw Raad (arrest nr 95 049 van 14 januari 2013 in de zaak RvV 109 180 / II). Daarin werd o.a. het volgende gemotiveerd : "(...)"

Nergens in de bepalingen van Artikel 9ter Vw. wordt een levensbedreigende aandoening vereist.

Artikel 9ter Vw. laat ook ziekten toe die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling in het herkomstland.

Artikel 9ter Vw zelf vereist geen aandoening die levensbedreigend is wegens ziekte gezondheidstoestand of het "zeer vergevorderd stadium" van de Door te eisen dat de aandoening van (...) 'levensbedreigend' zou moeten zijn, heeft verweerder een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9ter Vw en miskent daardoor art. 9ter Vw.

Artikel 9ter Vw beschermt zieken die (kennelijk) een reëel risico lopen voor et leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag.

Verweerder wijst in casu verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging af alleen op basis van het eerste deel van deze definitief mét bovendien een (veel te) strenge (en onwettige) invulling ervan ('levensbedreigende aandoening' & kritieke gezondheidstoestand').

Verweerder gaf daarbij geen enkele motivering over het tweede en derde deel van de definitie van art. 9ter Vw : ,namelijk : of er geen van de genoemde risico s is in het geval dat verzoeker geen adéquate behandeling meer zouden krijgen na terugkeer.

Nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of verweerder, hetzij de arts-attache in concreto een onderzoek hebben gevoerd naar de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in verzoekers herkomstland. Door dit onderzoek niet te voeren, worden de bepalingen van art. 9ter Vw. ontgensprekelijk geschonden.

In zijn medisch advies beperkt de arts-attaché zich ten onrechte tot een vaag en onpersoonlijk citaat:

"Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft. "

Door zich te beperken tot het citeren van een dergelijke vage zinsnede voldoet verweerder uiteraard niet aan zijn motiveringsverplichting dewelke steeds in concreto dient te gebeuren.

Verzoeker kan vanzelfsprekend niet instemmen met een dergelijke stereotiepe afwijzing van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. Art. 9ter Vw .

Nergens uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché dd. 9 oktober 2013 blijkt dat deze laatste een concreet onderzoek heeft verricht naar het al dan niet bestaan van een adequate beschikbare en toegankelijke medische behandeling in verzoekers herkomstland in geval van een eventuele terugkeer bij een afwijzing van de aanvraag.

Zoals blijkt uit de diverse voorgelegde medische lijdt verzoeker wel degelijk aan een ernstige aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. (zie o.a. navolgende medische getuigschriften van 20/05/2011, dd. 8/09/2011 dd. 24/11/2011, dd. 10/02/2012, dd. 16/05/2012, dd. 06/06/2013 van dokter P. Seghers en dd. 20/12/2011 van dokter Vander Perre van verzoekers

behandelende artsen toegevoegd bij het administratief dossier bij navolgende schrijvens dd. 15 september 2011, dd. 14 december 2011, dd. 6 januari 2012, dd. 12 februari 2012, dd. 23 mei 2012, dd. 7 juli 2012 van verzoekers advocaat en waarin verzoekers arts bij herhaling wees op de ernstig van de medische aandoening waaraan verzoeker lijdt.

Verweerder is in casu onzorgvuldig te werk gegaan. Het medisch advies dd. 9 oktober 2013 van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier. om die reden alleen al dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Ten tweede schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat foutief, minstens voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zijn schriftelijke aanvraag dd. 30 mei 2011 had verzoeker nochtans formeel aangeboden dat hij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat hij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling. (zie Verzoekschrift dd. 30/05/2011 :

"De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de behandelende arts van verzoeker hetzij met verzoeker zelf.

... De ambtenaar-geneesheer en/of de bevoegde diensten van de DVZ kunnen desgewenst ten allen tijde contact opnemen met dokter P. S.

... Verzoeker is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken.")

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoekers artsen tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op dit verzoek in de aanvraag dd. 30 mei 2011 niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoeker of bij zijn artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoeker om te reizen naar Armenië ; gelet op zijn medische toestand» en aangaande het causaal verband tussen beide ; of verzoeker onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde artsen van verzoeker, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoeker.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van een psychiater hetzij van de behandelende arts had verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoeker voorgelegde verslagen tegengesproken.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele

motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).

3) Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit de door verzoeker bij zijn aanvraag dd. 30 mei 2011 en diverse navolgende schrijvens dd. 15 september 2011, dd. 14 december 2011, dd. 6 januari 2012, dd. 12 februari 2012 en dd. 23 mei 2012 voorgelegde verslagen bleek afdoende dat voor verzoeker omwille van medische redenen een terugkeer naar zijn herkomstland onmogelijk is.

De voorgelegde verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Het is onredelijk dat verweerder ondanks de klare bewoordingen in de voorgelegde medische getuigschriften alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) laat afleveren. (stuk 2)

Uit de dossierstukken bleek afdoende dat verzoeker een noodzakelijke medische behandeling ondergaat welke in geen geval mag worden onderbroken.

In zijn verzoek tot verblijfsmachtiging cfr art 9ter Vw. dd 30 mei 2011 had verzoeker het volgend opgeworpen:

“Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende :

Artikel 3 : Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Een terugkeer naar zijn land van herkomst is -minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoeker totaal niet aangewezen.”

Door het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 11 oktober 2013 (bijlage 13), schendt verweerder ontegensprekelijk de bepalingen van artikel 3 EVRM (“niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”).

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 11 oktober 2013 waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) te worden vernietigd.

III MOEILIJK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL,-

Het is duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte waardoor verzoeker zou worden verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou inhouden.

De medische opvolging en nazorg in België zou dan op abrupte wijze worden onderbroken hetgeen nefast is voor de gezondheid en het welzijn van verzoeker.

Bovendien zijn er medische onderzoeken lopende.

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dd. 11 oktober 2013 (waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten – bijlage 13) zal derhalve een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaken.”

3.2. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of

vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient geacht te worden deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoeker hem niet verhinderen om te reizen en dat hij geen nood heeft aan mantelzorg. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet definieert een ziekte die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging aan een vreemdeling door te bepalen dat het moet gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in land van herkomst of het land van verblijf van de betrokken vreemdeling.

Met betrekking tot de interpretatie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de verwijzing naar artikel 3 EVRM die door verzoeker wordt bekritiseerd stelt de Raad vast dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies inderdaad naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Daargelaten de vraag of deze verwijzingen daadwerkelijk een eigen interpretatie van de daarin genoemde rechtspraak van het EHRM uitmaken, dient te worden opgemerkt dat uit de overige vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer duidelijk blijkt dat de verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM overbodig is. Nergens in het advies van de ambtenaar-geneesheer – noch overigens in de bestreden beslissing zelve – wordt uit de verwijzingen naar de rechtspraak van het EHRM enige gevolgtrekking afgeleid met betrekking tot de inhoudelijke beoordeling van verzoekers medische problematiek. De concrete vaststellingen aangegeven in het advies staan volledig los van de thans betwiste verwijzingen naar de rechtspraak van het EHRM inzake de bewijsplicht die inzake artikel 3 van het EVRM op de zieke vreemdeling rust. Er valt dan ook niet in te zien welk belang de verzoekers kunnen hebben bij hun kritiek tegen dergelijke overbodige verwijzingen die de wettigheid van de bestreden beslissing hoe dan ook niet in het gedrang kunnen brengen. De kritiek aangaande de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM en de beweerde interpretatie van de rechtspraak van het EHRM is derhalve niet dienstig.

Waar verzoeker aangeeft dat nergens in de bepalingen van artikel 9ter een directe levensbedreiging wordt vereist merkt de Raad op dat, gelet op artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan beoordelen of de aandoening waaraan verzoeker lijdt al dan niet kennelijk beantwoordt aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingname dat dit kennelijk niet het geval is derhalve het determinerende motief uitmaakt van de bestreden beslissing. De ambtenaar-geneesheer heeft op basis van beide door verzoeker bijgebrachte attesten vastgesteld dat verzoeker in elk geval niet afhankelijk is van een in België gevolgde behandeling omdat het wetenschappelijk bewezen is dat een PTSD twee jaar na de traumatische gebeurtenissen uitdooft en dat medicamenteuze behandeling drie jaar na de feiten niet alleen nutteloos is maar bovendien zelfs contraproductief. Op basis van internationale studies blijkt zelfs dat PTSD zelfs in geval deze onbehandeld blijft nog slechts weinig problemen stelt. De moderne inzichten over PTSD hebben het alleen over een “exposure” behandeling, met een “stress inoculation therapie”. Anderzijds benadrukt de ambtenaar-geneesheer dat de huidige medische toestand bij gebrek aan een adequate behandeling evenmin een reëel risico voor het leven vormt. De ambtenaar-geneesheer besluit hieruit dat er in de huidige omstandigheden geen evidentie is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zelfs wanneer geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of het land van gewoonlijk verblijf.

Verzoeker betoogt dat nergens uit het medisch advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer een concreet onderzoek heeft gedaan naar het al dan niet bestaan van een adequate beschikbare en toegankelijke medische behandeling in verzoekers herkomstland. Dienaangaande dient erop gewezen dat uit artikel 9ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat steeds dient te worden onderzocht of een bepaalde medische behandeling in een bepaald land beschikbaar en toegankelijk is. De ambtenaar-geneesheer dient na te gaan of er een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling

bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst van de vreemdeling die verzoekt op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd. Wanneer de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat het wetenschappelijk bewezen is dat een PTSD twee jaar na de traumatische gebeurtenissen uitdooft en dat medicamenteuze behandeling drie jaar na de feiten niet alleen nutteloos is maar bovendien zelfs contraproductief alsook dat op basis van internationale studies blijkt dat PTSD zelfs in geval deze onbehandeld blijft nog slechts weinig problemen geeft kan hij bijgevolg in beginsel, zonder de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de gezondheidszorg in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling te hebben onderzocht, concluderen dat er geen reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer is zelfs indien er geen adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

Verzoekers kritiek volgens dewelke de arts-adviseur verzoeker niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen en ook geen andere deskundige heeft geraadpleegd, kan niet dienstig worden aangenomen. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “ *Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.*” blijkt immers dat het tot de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur behoort om te beslissen verzoeker al dan niet aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen.”. *In casu* heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is “*indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene*” (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35). Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. Zulke verplichting kan evenmin worden gelezen in artikel 4 van het koninklijk besluit van 27 mei 2007. De keuze om beroep te doen op een deskundige of om bijkomend medisch advies in te winnen, behoort tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer. Waar verzoeker voorhoudt dat de arts-adviseur bij verzoeker recente medische verslagen had moeten opvragen gaat hij voorbij aan de inhoud van artikel 9ter Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het aan de vreemdeling toekomt om alle nuttige inlichtingen over te maken met betrekking tot de ziekte bij zijn aanvraag. Hieruit vloeit voort dat het aan verzoeker toebehoort, indien zij over recentere medische attesten zou beschikken, deze over te maken.

Waar verzoeker ten slotte nog een schending van artikel 3 EVRM aanvoert dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of een vernederende of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet “*concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen*” (RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Uit wat voorafgaat blijkt dat de medische situatie van verzoeker grondig werd onderzocht. Daarnaast werd ook het voorhanden zijn van medische zorg en opvolging en de toegankelijkheid ervan in het land van herkomst grondig onderzocht. Hieruit blijkt afdoende dat een mogelijke terugkeer ook medisch gezien geen bezwaren oplevert. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon niet worden vastgesteld. Een schending van artikel 3 EVRM wordt evenmin aangetoond.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen op basis van een advies van een ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste de door verzoeker aangebrachte medische attesten aan een zorgvuldige analyse heeft onderworpen. Een schending van de

zorgvuldigheidsverplichting of van enig ander niet nader toegelicht algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur kan dan ook niet worden vastgesteld.

Verzoeker heeft met zijn betoog niet aannemelijk kunnen maken dat het oordeel dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter , § 1 van de Vreemdelingenwet kennelijk onredelijk zou zijn of zou tot stand gekomen zijn met miskennis van de beschikbare feitelijke gegevens. Verzoeker geeft aan niet akkoord te zijn met de analyse zoals die verricht werd door de ambtenaar-geneesheer doch hij toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing genomen is op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met machtsoverschrijding.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER